

De spannende spin-off van de enorm verslavende
Dark Elements-serie

JENNIFER L.
ARMENTROUT

RAGE
AND
RUIN

HARBINGER SERIE

#2

Hoofdstuk 1

Ik deed knipperend mijn pijnlijke, opgezette ogen open en keek recht in het bleke, doorzichtige gezicht van een schim.

Happend naar adem schoot ik zo snel overeind dat mijn donkere haar voor mijn gezicht viel. ‘Kruimel!’ Ik drukte de muis van mijn hand tegen mijn borst, waar mijn arme hart als een trommel tekeerging. ‘Wat ben jij in helsnaam aan het doen, man?’

De schim, die al een jaar of tien een soort kamergenoot van me was, zweefde bijna tien centimeter boven het bed en keek me grinnikend aan. Hij lag uitgestrekt op zijn zij en liet zijn wang op zijn hand rusten. ‘Even checken of jij nog leeft.’

‘O god.’ Ik ademde hakkelend uit en liet mijn hand op de duifgrijze deken zakken. ‘Ik heb je al ik weet niet hoeveel keer gezegd dat je dat niet moet doen.’

‘Het verbaast me een beetje dat jij nog steeds denkt dat ik naar je luister.’

Daar had Kruimel gelijk in.

Hij had er een hekel aan om zich aan mijn regels te houden, en dat waren er hoogstens twee.

Klop aan voordat je binnenkomt.

Kijk niet naar me wanneer ik lig te slapen.

Dat leken me bijzonder redelijke verzoeken.

Kruimel zag er nog precies hetzelfde uit als op de avond van zijn overlijden, ergens in de jaren tachtig. Een origineel concertshirt van Whitesnake, donkere jeans en rode basketbalsneakers. Op zijn zeventiende verjaardag was hij om onduidelijke redenen in

zo'n gigantische speakertoren geklommen en had hij bewezen dat natuurlijke selectie echt bestond. Hij was er namelijk uit gevallen en morsdood geëindigd.

Kruimel was nog steeds niet overgegaan naar het heldere witte licht. Hij beweerde dat het nog niet zijn tijd was en sinds een paar jaar ging ik daar niet meer tegenin. Het was al ver na zijn tijd, maar dat maakte niet uit. Ik vond het fijn om hem in de buurt te hebben. Behalve als hij dit soort enge dingen deed.

Ik streek mijn haar uit mijn gezicht en keek mijn slaapkamer rond. Nee, wacht, dit was niet mijn slaapkamer. Dit was niet eens mijn bed. Alle spullen hier waren van Zayne. Ik liet mijn blik van de dikke verduisterende gordijnen naar de deur gaan, de dichte slaapkamerdeur die ik gisteravond niet op slot had gedaan, voor het geval dat...

Ik schudde mijn hoofd.

'Hoe laat is het?' Ik leunde achterover tegen het hoofdeinde en trok de deken op tot onder mijn kin. Het was juli, dus buiten was het zo heet en benauwd als in de hel zelf, maar omdat Wachters van nature een hogere lichaamstemperatuur hadden dan mensen hield Zayne de temperatuur hierbinnen op standje koelkast.

'Het loopt tegen drie uur 's middags,' antwoordde Kruimel. 'Daarom dacht ik dat je dood was.'

Verdorie. Ik streek met mijn hand over mijn gezicht. 'We waren vannacht nogal laat thuis.'

'Dat weet ik. Ik was hier. Je hebt me niet gezien, maar ik zag jou wel. Jullie allebei. Ik heb jullie bekeken.'

Ik fronste. Dat klonk helemaal niet eng, hoor.

'Je zag eruit alsof je door een windtunnel was gesleurd.' Kruimel liet zijn blik over me heen gaan. 'Nog steeds, trouwens.'

Zo voelde het ook. Een windtunnel voor lichaam en geest. Afgelopen nacht, nadat ik bij de oude boomhut in de vesting van de Wachters compleet was ingestort, had Zayne me mee uit vliegen genomen.

Het was magisch geweest, zo hoog boven de aarde, met die koele nachtwind om ons heen. De sterren die ik altijd zo zwak zag stralen waren opeens zo helder geweest. Ik had gewenst dat er geen einde aan zou komen, zelfs niet toen mijn gezicht gevoelloos werd en mijn longen pijn deden omdat ademen zoveel inspanning kostte. Ik had daar willen blijven, met alleen de wind en de avondhemel om me heen, maar Zayne had me weer mee terug genomen naar de aarde. Naar de werkelijkheid.

Dat was nog maar een paar uur geleden, maar het voelde nu al als iets uit een ander leven. Ik kon me amper herinneren dat we terug waren gegaan naar Zaynes woning. We hadden het niet gehad over wat er was gebeurd met... Misha, en ook niet over wat Zayne was overkomen. We hadden helemaal nergens over gepraat; Zayne had me alleen gevraagd of ik nog iets nodig had en ik had nee gemompeld. Ik had me uitgetkleed en was in bed gekropen, en Zayne was in de woonkamer op de bank gaan liggen.

‘Weet je,’ onderbrak Kruimel mijn gedachten, ‘ik ben hier degene die dood is, maar jij ziet er nog veel beroerder uit.’

‘O ja?’ mompelde ik, al verbaasde dat me niet. Het voelde alsof ik mijn gezicht tegen een bakstenen muur had geramd, dus wie weet zag ik er ook zo uit.

Hij knikte. ‘Je hebt gehuild.’

Dat was waar.

‘Heel veel,’ voegde hij eraan toe.

Dat was ook waar.

‘Ik maakte me zorgen toen jullie gisteren niet thuiskwamen.’ Kruimel vloog recht omhoog en kwam toen neer op de rand van het bed. Zijn benen en heupen zakten een paar centimeter weg in de matras. ‘Ik dacht dat er iets met je was gebeurd. Ik raakte in paniek. Ik kon niet eens rustig naar *Stranger Things* kijken, zo bezorgd was ik. Wie moet er voor me zorgen als jij dood bent?’

‘Jij bent dood, Kruimel. Er hoeft niemand voor je te zorgen.’

‘Ik wil nog altijd dat er iemand aan me denkt en om me geeft en van me houdt. Ik ben net de Kerstman. Als er niemand meer is die in me wil geloven, dan houd ik op te bestaan.’

Zo werkte het niet met schimmen en geesten, maar hij hield nu eenmaal van overdrijven. Ik voelde een lachje rond mijn lippen verschijnen, maar toen herinnerde ik me dat ik niet de enige was die Kruimel kon zien. Hier in het gebouw woonde een meisje dat hem ook kon zien. Er stroomde vast een restje verdund engelenbloed door haar aderen, dat gold voor alle mensen die schimmen konden zien of over helderziende vermogens beschikten. Genoeg om haar... anders dan anderen te maken. Er bestonden niet veel mensen meer met sporen van engelenbloed en daarom was ik best wel geschrokken toen ik hoorde dat er zo iemand vlak bij me woonde.

‘Ik dacht dat je een nieuwe vriendin had?’ bracht ik hem in herinnering.

‘Gena? Aardige meid, maar het zou toch anders zijn als jij zo dood als een pier eindigt. En haar ouders zijn van die depri lui, snap je?’ Voordat ik kon vragen of ‘depri lui’ jarentachtigtaal was voor saai mensen die alles afkeurden vroeg hij: ‘Waar was je gisteravond?’

Mijn blik ging weer naar die dichte deur die niet op slot zat. ‘Ik zat met Zayne in de vesting.’

Kruimel schoof naar me toe en stak een wazige hand op. Hij gaf er een klopje mee op mijn knie, maar de deken was zo dik dat ik niks voelde, zelfs niet de koude lucht waarmee een aanraking van Kruimel doorgaans gepaard ging. ‘Wat is er gebeurd, Trinnie?’

Trinnie.

Alleen Kruimel noemde me zo, alle anderen zeiden Trin of Trinity.

Ik deed mijn zere ogen dicht. Kruimel wist van niks en ik had geen idee hoe ik het hem moest vertellen, niet nu de wonden die

Misha had geslagen nog lang niet waren geheeld. Ik had er hoogstens een pleistertje op geplakt.

Ik wist me maar net goed te houden. Met iemand erover praten was wel het laatste wat ik wilde, maar Kruimel verdiende het om te weten wat er was gebeurd. Hij had Misha gekend. Hij had hem aardig gevonden, hoewel Misha Kruimel nooit had kunnen zien en niet met hem had kunnen communiceren, en hij was met me meegekomen naar Washington DC om Misha te gaan zoeken, terwijl hij net zo goed in de vesting van de Potomac Highlands had kunnen blijven. Daar had hij zich thuis gevoeld, hoewel ik de enige was die hem kon zien en met hem kon praten, en het was dus best een grote stap voor hem geweest om mij naar de grote stad te volgen.

Ik hield mijn ogen dicht en haalde beverig adem. ‘Dus, eh, ja, we hebben... we hebben Misha gevonden en dat was... Het ging niet goed, Kruimel. Hij is er niet meer.’

‘Nee,’ fluisterde hij. En toen herhaalde hij op luidere toon: ‘Nee.’ Ik knikte.

‘O god, wat erg voor je, Trinnie. Wat vind ik dat erg.’

Ik slikte de harde brok in mijn keel weg en keek hem aan.

‘Hebben de demonen –’

‘Het waren niet de demonen,’ viel ik hem in de rede. ‘Ik bedoel, die hebben hem niet gedood. Die wilden hem niet dood hebben. Hij werkte met hen samen.’

‘Wát?’ Hij klonk zo ontzet dat dat ene woord, dat hoog en schel genoeg klonk om een glas te kunnen breken, onder andere omstandigheden grappig had kunnen zijn. ‘Hij was je beschermer!’

‘Hij had alles in scène gezet, zijn ontvoering en zo.’ Onder de deken trok ik mijn benen op tot aan mijn borst. ‘Hij had er zelfs voor gezorgd dat Ryker me die dag mijn genade zag gebruiken.’

‘Maar Ryker heeft je moeder...’

Vermoord. Ik deed mijn ogen dicht en voelde ze branden, alsof

het mogelijk was dat er nog meer tranen in me zaten. ‘Ik weet niet wat er mis was met Misha. Of hij altijd al een hekel aan me had of dat het kwam door zijn taak als beschermer. Dat had hij trouwens nooit moeten worden, dat weet ik nu. Zayne had mijn beschermer moeten zijn, maar er is een fout gemaakt.’

En mijn vader, die dat had geweten, had niet alleen nagelaten om die fout recht te zetten, maar leek er ook nog eens volkomen onverschillig tegenover te staan. Toen ik hem had gevraagd waarom hij niets had gedaan, had hij gezegd dat hij wilde weten wat er ging gebeuren.

Was dat gestoord of niet?

‘Misschien is hij zo geworden omdat we met elkaar werden verbonden. Misschien is hij daardoor... slecht geworden,’ vervolgde ik met verstikte stem. ‘Ik weet het niet en ik zal het ook nooit weten. Misha speelde in elk geval onder een hoedje met Bael en die andere demon. Hij zei zelfs dat de voorbode hem had uitgekozen.’ Ik kromp in elkaar bij de herinnering aan het gezicht dat Misha had getrokken. ‘Dat die hem had verteld dat hij ook bijzonder was.’

‘Die voorbode, is dat degene die al die Wachters en demonen heeft gedood?’

‘Ja.’ Ik deed mijn ogen weer open, er inmiddels zeker van dat ik niet meer ging huilen. ‘Ik moest...’

‘O nee.’ Ik hoefde het niet eens te zeggen, Kruimel begreep het zo ook al.

Maar ik moest het zeggen, ik moest vertellen wat er was gebeurd. En dit moest ik de rest van mijn leven met me meedragen.

‘Ik moest hem doden.’ Elk woord voelde als een trap tegen mijn borst. Ik bleef Misha maar voor me zien. Niet de Misha die ik bij het huis van de senator was tegengekomen, maar de Misha die op me had staan wachten wanneer ik met schimmen sprak. Die in zijn gedaante als Wachter een dutje deed terwijl ik naast hem zat.

De Misha die mijn beste vriend was geweest. ‘Ik heb het gedaan. Ik heb hem gedood.’

Kruimel schudde zijn hoofd. Hij werd heel even minder doorzichtig, waardoor zijn donkere haar beter te zien was, maar hij wist zijn vorm niet vast te houden. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik heb echt geen idee.’

‘Er valt niets te zeggen. Zo is het nu eenmaal gegaan.’ Ik slaakte een zucht en strekte mijn benen uit. ‘Zayne is nu mijn beschermer en ik blijf hier. We moeten de voorbode vinden.’

‘Tja, dat is in elk geval gunstig, hè?’ Kruimel kwam omhoog van het bed, nog steeds in een zittende houding. ‘Dat Zayne je beschermer is.’

Dat was zo.

En ook weer niet.

Zaynes leven was gered toen hij mijn beschermer was geworden, dus dat was goed, dat was heel goed. Zayne had geen moment gearzeld om met mij verbonden te worden, en dat was voordat hij had ontdekt dat hij altijd al mijn beschermer had moeten zijn. Maar het betekende ook dat Zayne en ik... Tja, dat we nooit meer konden worden dan we nu waren, en het deed er niet toe dat ik dat heel graag had gewild en dat ik hem zo leuk vond. Het deed er niet toe dat hij de eerste jongen was voor wie ik echt iets voelde.

Ik legde mijn hoofd achterover om te voorkomen dat ik mezelf met mijn kussen smoorde. Kruimel werd wazig toen hij naar het gordijn zweefde, maar dat had niets te maken met het feit dat hij een schim was. ‘Is Zayne al op?’ vroeg ik hem.

‘Ja, maar hij is niet thuis. Hij heeft een briefje voor je in de keuken neergelegd. Ik heb meegelezen toen hij het schreef.’ Kruimel klonk nogal trots. ‘Hij is naar iemand toe die Nic heet. Was dat een van de mannen met wie hij bij ons op bezoek was? Hoe dan ook, hij is een halfuur geleden vertrokken.’

Nic was een afkorting van Nicolai, de clanleider hier in Washing-

ton. Zayne had vast nog het een en ander met hem te bespreken omdat hij gisteravond halverwege hun overleg was weggelopen om mij te gaan zoeken.

Zayne had dankzij onze band mijn emoties gevoeld. Die vreemde nieuwe gewaarwording had hem naar de boomhut gevoerd en ik wist niet goed of ik verbaasd of geërgerd moest zijn of dit een beetje eng moest vinden. Misschien een beetje van alle drie.

‘Ik vraag me af waarom hij me niet wakker heeft gemaakt.’ Ik gooide de deken van me af en schoof naar de rand van het bed.

‘Hij is bij je komen kijken.’

Ik verstijfde en hoopte maar dat ik niet had liggen kwijlen of andere gekke dingen had gedaan. ‘O ja?’

‘Ja, ik dacht dat hij je wakker ging maken en daar leek hij over te twijfelen, maar toen trok hij alleen maar de deken over je heen. Dat vond ik onwijs puik van hem.’

Ik wist niet goed wat hij precies met ‘onwijs puik’ bedoelde, maar het was wel... Het was erg lief van hem.

Echt iets voor Zayne.

Ik kende hem nog maar een paar weken, maar ik kon me met gemak voorstellen dat hij de deken voorzichtig over me heen had getrokken omdat hij me niet wakker wilde maken.

Mijn borst trok pijnlijk samen, alsof iemand mijn hart in een gehaktmolen stopte. ‘Ik moet douchen.’ Tot mijn verbazing begaven mijn benen het niet toen ik ging staan.

‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

Ik ging niet op zijn opmerking in en keek op mijn telefoon. Ik had een oproep van Jada gemist. Mijn maag maakte een sprongetje. Ik legde het toestel weer neer en liep op blote voeten naar de badkamer. Toen ik het licht aandeed, kneep ik onwillekeurig mijn ogen dicht tegen het felle schijnsel. Mijn ogen hielden niet van fel licht. En ook niet van het donker of van veel schaduwen. Het kwam erop neer dat mijn ogen 95,7 procent van de tijd niet veel voorstelden.

‘Trinnie?’

Met mijn vingers nog altijd op het lichtknopje keek ik over mijn schouder naar Kruimel, die dichter naar de badkamer toe was gezweefd. ‘Ja?’

Hij hield zijn hoofd scheef en keek me aan met een blik die me het gevoel gaf dat hij recht in mijn binnenste keek. ‘Ik weet hoeveel Misha voor je betekende. Ik weet ook dat dit heel erg veel pijn moet doen.’

Het had geen pijn gedaan toen ik een einde aan Misha’s leven had gemaakt. Het was heel goed mogelijk dat er een deel van mezelf was doodgegaan en dat dat deel was vervangen door een bijna eindeloze hoeveelheid giftige bitterheid en ongebreidelde woede.

Dat hoefde Kruimel allemaal niet te weten. Dat hoefde niemand te weten.

‘Dank je,’ fluisterde ik. Ik draaide me om en deed de deur achter me dicht. Het brandde achter in mijn keel, maar ik zei tegen mezelf dat ik niet ging huilen.

Onder de douche, die een extra grote douchekop had en groot genoeg was voor twee volwassen Wachters, maakte ik van de tijd onder de warme, prikkende straal gebruik om mijn gedachten op een rijtje te zetten.

Of beter gezegd, om al mijn gevoelens keurig in hokjes te stoppen.

Ik was gisteravond ingestort, daar had ik op dat moment behoefte aan gehad. Ik had mezelf de gelegenheid gegeven om eens flink uit te huilen en nu was het tijd om mijn emoties netjes op te bergen, want er was werk aan de winkel.

Mijn vader had me opgedragen om mijn plicht te doen.

Om de voorbode te vinden en die tegen te houden.

En dat betekende dat ik mijn mentale archiefkast moest opruimen, zodat ik kon doen waarvoor ik hier op aarde was. Ik begon met het allerbelangrijkste. Misha. Ik stopte hem en alles wat hij had

gedaan diep weg in de onderste la van die kast, onder de dood van mijn moeder die ik niet had kunnen voorkomen. Die la was voorzien van het etiket GIGANTISCHE MISLUKKING. In de volgende la stopte ik de oorzaak van de blauwe plekken op mijn linkerheup en mijn hele bovenbeen. De bloeduitstorting rechts op mijn ribbenkast was een gevolg van de trap die Misha me had gegeven. Hij had me er flink van langs gegeven, maar ik had hem verslagen.

Normaal gesproken voelde ik me triomfantelijk en zelfs verwaand als ik iemand had verslagen die net zo goed was getraind als ik, maar dat gevoel was nu ver te zoeken. Er was helemaal niets goeds aan wat er was gebeurd.

De bloeduitstortingen, zere plekken en al de pijn verdween in de la die ik EMMERS VOL NACHTMERRIES doopte. Misha had zoveel schade kunnen aanrichten omdat hij wist hoe slecht mijn ogen waren. Hij had dat tegen me gebruikt. Mijn zicht was mijn enige zwakte in een gevecht en dat was iets waaraan ik moest werken, het liefste gisteren nog, want als deze voorbode ontdekte hoe slechtiend ik was, dan ging hij dat uitbuiten.

Dat zou ik ook doen als ik die voorbode was.

En dat zou een ware nachtmerrie worden, want als ik doodging, ging Zayne dat ook.

Rillend draaide ik me langzaam om onder de waterstraal. Ik mocht niet aan mijn angst toegeven, nog geen seconde. Bange mensen deden domme, roekeloze dingen en die deed ik al vaak genoeg, zonder er een reden voor te hebben.

De bovenste la was tot nu toe leeg gebleven en had nog geen etiket, maar ik wist wat ik daarin ging opbergen. Daarin stopte ik alles wat met Zayne te maken had: de zoen die ik had gestolen in de vesting die mijn thuis was geweest, de groeiende aantrekkingskracht en al dat verlangen. En de zoen die Zayne me had gegeven voordat we met elkaar werden verbonden en die precies zo had gevoeld als al die zoenen waarover ik had gelezen in de romanne-

tjes waarop mijn moeder zo dol was geweest. Toen Zayne me had gezoend, toen we bijna alles hadden gedaan behalve dat ene, toen had het geleken alsof de wereld om ons heen niet meer bestond.

Ik stopte dat allemaal weg, ook mijn woeste verlangen naar zijn aanrakingen, zijn aandacht en zijn hart – dat waarschijnlijk nog steeds een ander toebehoorde – en sloot dat dossier.

Relaties tussen beschermers en echtgeborenen waren streng verboden. Waarom? Ik had geen idee. Waarschijnlijk wist niemand dat. Ik was immers de enige overgebleven echtgeborene.

Ik deed die la dicht, plakte er een simpel etiketje met ZAYNE op en stapte onder de douche vandaan. De badkamer hing vol condens, en nadat ik een handdoek om mezelf heen had geslagen boog ik me voorover om de beslagen spiegel schoon te vegen.

Omdat ik vlak voor de spiegel stond, zag ik mijn trekken redelijk scherp. Mijn huid, die dankzij de Siciliaanse afkomst van mijn moeder lichtgetint was, zag bleker dan gewoonlijk, waardoor mijn bruine ogen donkerder en groter leken. De huid eromheen was opgezwollen en gevlekt. Mijn neus stond net als altijd een tikje scheef en mijn mond leek nog altijd te groot voor mijn gezicht.

Ik zag er precies zo uit als op de avond dat Zayne en ik dit appartement hadden verlaten en naar het huis van senator Fisher waren gegaan, in de hoop dat we daar Misha aan zouden treffen, of op zijn minst aanwijzingen die ons vertelden waar hij werd vastgehouden.

Ik voelde me niet langer hetzelfde als toen.

Hoe was het mogelijk dat alles was veranderd en dat je daar helemaal niets van zag?

Mijn spiegelbeeld had daar geen antwoord op, maar toen ik me omdraaide, zei ik het enige wat belangrijk was.

‘Ik kan dit,’ fluisterde ik, om vervolgens luider te herhalen: ‘Ik kan dit.’

De tijd tikt... Zal Trinity de mensheid kunnen redden voordat het te laat is?

Trinity en Zayne moeten alles op alles zetten om de Harbinger te stoppen, het wezen dat Wachters en demonen vermoordt. Maar wie of wat is de Harbinger? En waarom moordt het iedereen zonder reden uit?

Ondertussen wordt de band tussen Trinity en Zayne steeds sterker, maar ze weten dat ze nooit samen kunnen zijn en proberen hun gevoelens te vergeten. Als er steeds meer doden vallen en er een onheilspellend complot gesmeed is waar Trinity ongewild een rol in speelt, merken ze pas hoe ze elkaar nodig hebben. Kunnen Trinity en Zayne hun krachten bundelen om de kwade, duistere krachten van de Harbinger te verslaan of zal het hen allemaal verwoesten?

Jennifer L. Armentrout schreef met *Rage and Ruin* een bloedstollend tweede deel van de Harbinger-serie. Ze heeft meerdere internationale bestsellers op haar naam staan, zowel met haar fantasy- als New Adult-titels. Inmiddels zijn er al meer dan 185.000 exemplaren van haar Nederlandse boeken verkocht!

Het verhaal begint hier:

ISBN 978 90 2054 231 8 NUR 285/340

www.zomerenkeuning.nl

Z&K